

РЕШЕНИЕ

№ 325, София, 23 септември 2014 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито заседание на десети септември две хиляди и четиринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА
ЧЛЕНОВЕ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
РУМЕН ПЕТРОВ

при участието на секретаря Аврора Караджова
и в присъствието на прокурора Искра Чобанова
изслуша докладваното от съдия Евелина Стоянова
дело № 917 по описа за 2014 година.

Касационното производство е образувано по протест на прокурора и жалби на частните обвинители и граждански ищци против решение № 18 от 09.04.2014 г., постановено по внохд № 63/13 г. на Апелативния съд-гр.София.

Пред Върховния касационен съд, взелите участие – прокурор при Върховната касационна прокуратура и адв.Р., поддържат подадените от тях протест и жалба.

Подсъдимите – Т.Д., С.Г., Г.С. и А.М., редовно призовани, не се явяват.

Адв.Т. (защитник на подс.Т.Д.), адв. Р. и В. (защитници на подс. С.Г.) и адв. Ц. (защитник на подс.А.М.) изразяват становища, че подаденият протест не е съответен на изискванията на чл.351, ал.1 НПК, а по същество е неоснователен.

Адв.Д. (защитник на подс.С.) счита, че обвинението срещу подзащитния му не се поддържа от прокурора и срещу тази част на съдебния акт не е постъпвал протест и/или жалба.

За да се произнесе Върховният касационен съд, първо наказателно отделение взе предвид следното:

Наказателното дело е образувано по обвинителен акт срещу подсъдимите Т.Д.Д., С.З.Г., Г.Й.С. и А.Е.М., с които са им предявени обвинения, както следва – 1) срещу всички тях – по чл.116, ал.1, т.4, предл.3, т.т.6 и 9, във връзка

с чл.115, чл.20, ал.2 и чл.18, ал.1 НК; 2. Срещу подс.Д. – и по чл.339, ал.1 НК; 3. Спрямо подс. Г. – и по чл.354а, ал.1, пр.3,5 и 6 НК.

С присъда № 244 от 27.07.2011 г. по нохд № С-1/06 г. Софийският градски съд оправдал подсъдимите по повдигнатите им обвинения, отхвърлил предявените срещу тях граждански искиове, отнел в полза на държавата предмета на престъплението по чл.354а НК и върнал на В.И. пистолет „Макаров” и боеприпаси – 45 броя патрони кал.9x18 мм. „Макаров”.

С решение № 128 от 02.01.2013 г. по внохд № 731/12 г., образувано по протест на прокурора (с искане за осъждане на подсъдимите С.Г. и А.М. по първоначално предявеното им обвинение по чл.116 НК; за осъждане на подс.С.Г. и по чл.354а НК и на подс.Д. и по чл.339, ал.1 НК, с предмет на престъплението от 70 броя патрони кал.7,65 мм), и по жалби от името на частните обвинители, по-голямата част от тях и граждански ищци (с искания за осъждане на подсъдимите Г. и М. по обвинението по чл.116 НК и уважаване на предявените граждански искиове), Апелативният съд-гр-София потвърдил присъдата на СГС.

С решение № 170 от 19.07.2013 г. по кд.№ 395/13 г. ВКС, трето наказателно отделение отменил посоченото въззивно решение и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на САС от стадия на съдебното заседание. Касационното производство било образувано по протест на прокурор при Апелативна прокуратура-София и по жалби на адв.Р., пълномощник на частните обвинители и граждански ищци Р.Н., Г.Н., П.У., В.У., Л.К., Й.К., Е.С., А.А. и частните обвинители Р.Б., М.М. и Д.Я., както и по жалба на адв.К. – повереник на Анета Велчева-майка и законен представител на малолетната М. М. - частен обвинител и граждански ищец. Исканията на прокурора, частните обвинители и граждански ищци са идентични с изложените по-горе.

С атакуваното решение № 18 от 09.04.2014 г. по внохд № 63/13 г. САС потвърдил присъдата на СГС.

Като съобрази горното, доводите на страните и след проверка в пределите по чл.347 НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение установи:

I. Изводимо от процесуалното развитие на делото, в частност инициативата предопределила го, както и от съдържанието на протеста и жалбите, по повод на които е образувано кд № 917/14 г. по описа на ВКС, първо наказателно отделение, пределите на проверката от настоящия касационен състав са стеснени. Вън от тези предели стоят оправдаването на подсъдимите Т.Д. и Г.С. по обвинението по чл.116 НК; оправдаването на подс.Т.Д. по обвинението по чл.339, ал.1 НК за един пистолет „Макаров”, 45 бр.патрони кал.9,18 мм и 50 бр.патрони кал.7,65 мм.

Жалбата на адв.Р., повереник на частните обвинители и граждански ищци Й.Б. и М.Б., следва да се остави без разглеждане. Първото въззивно

решение – по внохд № 731/12 г. на САС, не е било оспорено от тях, което добре е видно не само от касационната жалба, но и от онази част на първото касационно решение, посветена на страните, инициирали образуването на касационното производство под № 395/13 г. по описа на ВКС, трето наказателно отделение.

Иначе казано, проверката на настоящия състав на ВКС е ограничена до оправдаването на подсъдимите С.Г. и А.М. по обвинението по чл.116 НК; до оправдаването на подс.Т.Д. за част от предмета на престъплението по чл.339, ал.1 НК, а именно – 70 броя патрони кал.7,65 мм и до оправдаването на подс.С.Г. по обвинението по чл.354а НК.

II. Обстоятелството, че ВКС, в друг съдебен състав, е осъществил контрол по реда на глава двадесет и трета от НПК налага проверка относно изпълнението на указанията, дадени с решението по кд № 395/13 г. по описа на ВКС, трето наказателно отделение, доколкото неизпълнението на задължителните указания - тези по смисъла на чл.355 НПК, винаги съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, от категорията на абсолютните такива по чл.348, ал.3, т.т.2-4 НПК и предопределя осъществяване на правомощията по чл.354, ал.1, т.4 НПК.

С коментираното решение на ВКС, трето наказателно отделение са дадени указания от кръга по чл.355, ал.1, т.3 НПК. Обобщено, констатирани са: - нарушения на процесуалните правила при оценката на част от събраните по делото доказателства, а преди това и на част от доказателствените източници; - неизясняване на обстоятелства, от значение за правилното решаване на делото, въпреки наличието на възможност за това – чл.146, ал.3 НПК. Заявено е и критично отношение относно липсата на оценка на обективирани по делото противоречия в доказателствата, изводими от различни доказателствени източници.

Настоящият състав на ВКС не установи неизпълнение на дадените с посоченото решение задължителни указания.

САС е направил необходимото за получаването на образец за сравнително изследване (чл.146, ал.3 НПК), но не е получил такъв, поради изричен отказ от страна на подс. А.М.. Всички съображения на въззивния съд, свързани с приложението на чл.146, ал.3 НПК, изцяло се възприемат от ВКС, тъй като са съответни на закона и практиката по приложението му. Макар и да е предвидена възможността по чл.146, ал.3 НПК, използването ѝ обективно може да е безрезултатно, щом вземането на образец за сравнително изследване е изцяло в зависимост от волята на съответното физическо лице, какъвто е настоящият случай. В законът не са предвидени ред и условия, при които може да се вземе принудително образец за сравнително изследване, от конкретния вид – глас и реч. Установено по делото е, че такъв образец не може да се набави по друг начин – свързано с възможностите по чл.237-239 НПК или тези по чл.311, ал.3 във връзка с чл.237-239 НПК, каквито по делото не са

реализирани. Неизпълнението на това указание на ВКС, очевидно се дължи на обективна невъзможност и поради това няма как да обуславя критичност към дейността на съда по същество. Още по-малко може да предопредели извод за неизпълнение на задължителни указания, предпоставящо отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

III. По протеста на прокурора:

ВКС не може да се съгласи със становището на защитата на подсъдимите С.Г., А.М. и Т.Д., че протестът изцяло е несъответен на изискванията на НПК и като негоден следва да бъде оставен без разглеждане.

В протеста изрично са посочени касационните основания, които прокурорът счита, че са налице, а именно – тези по чл.348, ал.1, т.т.1 и 2 НПК. От изложените в него съображения, обобщено следва извод, че основанието по чл.348, ал.1, т.1 НПК е релевирано като последица на допуснати от САС съществени нарушения на процесуални правила, каквито изрично са заявени от прокурора: игнориране на установени факти и предположения, за каквито липсват доказателства по делото. Ясно е изразено несъгласие с извода на решаващия съд, че няма доказателства подс.М. да е разговарял на записания, контролиран разговор между двама мъже (налице са доказателства, че СИМ картата е ползвана от него към момента на експлоатирането ѝ; няма доказателства да е подслушван друг, а не този подсъдим; отказът на последния да даде сравнителен материал утвърждава този извод). Недоволство е изразено и срещу извода на САС, че следите от подс.М., намерени в л.а. Н., не го свързват с деянието по чл.116 НК. Според прокурора САС е пренебрегнал редица обстоятелства позволяващи тъкмо обратния извод, а именно - че този лек автомобил е ползван от извършителите на деянието по чл.116 НК; момента на намиране на същия автомобил; естеството на намерената вещ, носеща биологични и дактилоскопни следи от подс.М. и нейното съдържание; естеството на някои от другите намерени вещи – сигнална полицейска лампа; намереният изгорял автомобил. Относно оценката на намерената в дома на подс.С.Георгиев гилза и косъм от една от иззетите на същото място маратонки „Адидас“, се претендира да липсват данни за манипулиране, както и такива за пребиваване на различни други лица в коментираното жилище.

Вярно е, че в протеста са изложени и теоретични съждения относно косвените доказателства, както и препращане към пледоарията пред първоинстанционния съд, но те, на плоскостта на казаното, не предопределят претендираната от защитата несъответност на изискванията на чл.351, ал.1 НПК. Първите по своето естество не са възражения, и няма как да получат отговор, а вторите – макар очевидно да пренебрегват процесуалното развитие на делото, с оглед на казаното дотук, не могат да доведат до друг извод, различен от произтичащия от изложеното по-горе, а именно, че подаденият протест следва да бъде разгледан по същество.

Най-напред трябва да се каже, че за изясняване на правнозначимите обстоятелства при разглеждане на делото са събрани множество доказателства от различни по вид доказателствени източници, назначени са редица експертизи, в това число и допълнителни, събрани и проверени са веществени доказателства, както и ВДС, изготвени при използване на СРС.

Наведените от прокурора данни в подкрепа на касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК се разглеждат по реда и в последователността в която са изложени в подадения протест.

1. Оспорва се изключването от доказателствения материал на ВДС, изготвено при използване на СРС, приложено в т.15 от досъдебното производство.

Според прокурора САС не е имал основание за това, тъй като „са игнорирани доказателствата по делото, че същият телефонен мобилен номер е ползван именно от подс.М. към момента на експлоатиране на СРС, прилагането на същите не е преустановено поради липса на резултати, липсват всякакви доказателства да е подслушвано друго, а не контролираното лице, т.е.подс.М. и отказът на последния да предостави сравнителен материал за изследване само потвърждава извода, че той е лицето, провело въпросния разговор”.

Възражението е неоснователно защото по делото не са събрани доказателства установяващи по несъмнен и категоричен начин, че на инкриминираната дата – 07.08.2004 г., едно от лицата участващи в контролираният разговор е подс.М.

Вярно е, че използването на СРС е разрешено от съда, по предвидения в закона ред и в документите са отразени ползвателите на мобилните телефони. Но нито в том 15, нито в оперативното дело се установява налична информация въз основа на какви данни е прието, че при искането за използване на СРС, комуникатор с № ....673 е подс.М. (виж т.15 и докладна записка на л.215 по внохд № 63/14 г. на САС). Нещо повече, категорично е изключено ползвател на комуникатор № .....622 да е подс.С.Г. (виж фоноскопски експертизи в т.21, л.9 от досъдебното производство и л.133 от внохд № 731/12 г. на САС).

Отказът на подс.М. да предостави образец за сравнително изследване, не може да се цени в негова вреда. От този отказ не следват никакви изводи. Подсъдимият не е длъжен да съдейства, под каквато й да било форма, за доказване на обвинението, което му е предявено.

2. Заявено е несъгласие с извода на САС, че „макар и да има връзка от една страна – между подс.М. и намерените в посочения автомобил (Н. П.) вещи с негови следи, от друга – между автомобила и убийството, то няма връзка между подс.М. убийството”.

С протеста се поддържа, че този извод на САС е нелогичен и неприемлив защото „не държи сметка за несъмнената установеност на използването на автомобила за извършването на процесното престъпление, момента на неговото намиране, категоричната идентификация на подс.М. като ползвател на вещ, намерена в автомобила, игнорира естеството на тази вещ и нейното съдържание (бутилка от 1,5 л. минерална вода, съдържаща запалителна течност „бензин“), както и естеството на някои от другите намерени вещи – например сигнална полицейска лампа, каквато безспорно е доказано, че са използвали извършителите върху автомобилите, с които са се придвижили до и от мястото на престъплението. Не държи сметка и за обстоятелството, че съгласно заключението на изпълнената по делото видеотехническа експертиза (ВТЕ) по отношение на втория автомобил, заснет от камерата на местопроезшествието, същият най-вероятно е марка „С.“ модел „Л.“. Именно такъв лек автомобил е намерен опожарен изцяло по пътя към гр.Своге ден след разстрела в ресторант „С.“ и установената на ул.”К.“ изфабрикувана регистрационна табела е с видим номер, съответстващ именно на такава марка и модел лек автомобил”.

Видно от мотивите на въззивното решение, л.276, САС при изложени на същото място съображения, е достигнал до извод, че „намереният л.а. „Н.“ „П.“, тъмнозелен на цвят, е от записаните на охранителната камера и е използван при извършването на убийството”.

Престъплението по чл.116 НК е извършено на ул.К. № 6, по-конкретно в ресторант „С.“.

Общозвестно е, че подстъпите към ресторант „С.“ са откъм бул.”О. к.л” и откъм ул.”С.“, както и това, че ресторанта отстои на известно разстояние, както от кръстовището на ул.”К.“ с бул.”О.к.“, така и от кръстовището на ул.”К.“ с ул.”С.“. Последно посочените отстояния, по абсолютната им величината, не са установени по делото.

С протокол за доброволно предаване от 30.07.2004 г. (т.1,л.98 от досъдебното производство –ДП), в който не се съдържа данни за точния час, Ч.А. е приел в сградата на Б. Х.-ул.”К.“ № 6, от Г.Л., един брой видеокасета ВХС, черна на цвят в черен хартиен калъф, обозначена с № 30, като за предаденото е пояснено, че това е видеокасета със запис от девет (9) броя охранителни камери, като камера № 9 заснима ул.”К.“, а началото на записа е от тази сутрин от около 07.30 часа и край на записа около 15.30 часа на 30.07.2004 г.

С постановление от 03.08.2004 г. (т.1,л.107 от ДП), е назначена техническа експертиза като е предоставена за изследване посочената току що видеокасета и са поставени задачи, както следва: след запознаване със съдържанието на записа на предоставената касета да се определи пълното времетраене на записа; да се конкретизират обектите на записа и в кои интервали от време присъстват на записите; ако на записа се установят автомобили, могат ли да бъдат конкретизирани по марка, модел и ДК№ (по възможност да бъдат описани); присъства ли на записа л.а. „Н.“ „П.“, тъмен на

цвят, без регистрационни табели, намерен на 31.07.2004 г. Ако на записа присъства този автомобил, да се определи точното часово време и да се отговори на въпроса дали в автомобила има лица или предмети.

С постановление от 03.08.2004 г. (т.2,л.102) е назначена техническа експертиза, на която са поставени задачи, а именно – след запознаване със съдържанието на видеокасетата обозначена с числото 30 да се конкретизират обектите на записа, регистрирани от камери 7 и 8 на охранителната система във времеви интервал 15.15.00 часа – 15.17.00 часа; ако на записа се установят автомобили да се конкретизират по марка, модел, цвят и ДК№; присъства ли на записа на касетата „Н.“, намерен на 31.07.2004 г., и ако на записа присъства този автомобил да се определи точното часово време и да се отговори на въпроса дали в него има хора или предмети.

От протокол за изготвяне и вземане на образци за сравнително изследване от 05.08.2004 г. (т.1, л.79.. от ДП) е видно, че за нуждите на експертизата е изготвен видеозапис върху видеокасета „П.“ с обект за видеозаснемане л.а. „Н.“ „П.“, иззет с протокол от 31.07.2004 г., като записът е осъществен на записващо устройство в административна сграда на ул.”К.“ № 6. Отражено е също, че записът се извършва от експерта като описаното моторно превозно средство (МПС) е заснето в статично положение, разположен на същите места, на които е заснет неустановен по модел автомобил на видеокасети, предоставени с протокол за доброволно предаване от 30.07.2004 г. Автомобил е заснет в аналогични позиции, съответстващи на регистрираните от охранителната система в интервала 15.15.38 часа до 15.16.57 часа. Посочено е, че записът се изготвя в приблизително същото астрономическо и метеорологично време, както и това, че впоследствие лекият автомобил е заснет при динамично преминаване в посочения участък – ул.”М.б.” и ул.”К.”. В този протокол липсват отбелязвания за времето, през което е извършено заснемането.

С постановление от 05.08.2004 г. (т.1,л.137 от ДП) е назначена фотосъпоставителна експертиза, като на експертите е предоставена един брой видеокасета „П.“ ВХС, съдържаща запис, изготвен с протокол за изготвяне и вземане на образци за сравнително изследване от 05.08.2004 г., да бъде използвана при изготвянето на заключението на техническата експертиза, назначена с постановление от 03.08.2004 г.

Протокол № 344 от 06.08.2004 г. (т.2,л.28... от ДП) обективира извършена техническа експертиза, по постановление на следователя от 03.08.2004 г. Обект на тази експертиза са 1 видеокасета обозначена с 30 и 1 видеокасета „П.“. Описанието на задачите, поставени на експертите, съответства на тези по постановлението от 03.08.2004 г., приложено в т.2, л.102 от ДП. В съобразителната част на протокола, раздел изследване, е отразено, че касетата обозначена с 30 съдържа видеозапис от охранителна система състоящата се от 9 броя камери, мултиплексор и видеоманетофон. Записът започва с частични кадри от 30.04.2004 г., 30.05.2004 г. и 30.11.2003 г., след което продължава със

запис на 30.07.2004 г. последван в нехронологичен ред от записи направени на други дати. Направен е извод, че касетата е оборотна и използвана за запис на всяко 30-то число на месеците. На 30.07.2004 г. записът започва от 07.48.55 часа и завършва в 15.56.01 часа, отчетено по таймера на системата. Върху записа се регистрира информация от 9 камери на системата, включващи се последователно на равни интервали. На същото място е заявено, че единствените камери, регистриращи участъците от пътя, свързани с извършване на престъплението са камери с номера 7 и 8. Експертите са установили, че в посочения в постановлението интервал от време – от 15.15.00 часа до 15.17.00 часа на 30.07.2004 г., в участъците от пътя, свързани с извършване на престъплението, са регистрирани да преминават два автомобила, условно обозначени, по реда на тяхното преминаване пред камерата – А и Б.

Назначената по-късно, в хода на първото въззивно производство, ВТЕ, по обекти, изследване и задачи, не се различава съществено от коментиранията ВТЕ (протокол 12/ДОК-42 от 18.09.2012 г. – л.98..от внохд № 731/12 г. на САС).

Изложеното дотук дава основание за следните изводи:

- независимо от обилния доказателствен материал, извода относно времето на извършване на престъплението не може да бъде конкретизиран повече от това - че то е извършено в периода от 15.00 часа до 15.30 часа на 30.07.2004 г. От показанията на преките очевидци на престъплението този период не може да бъде стеснен. Друг би бил въпросът ако бе изследвано надлежно кога за първи път органите на Полицията и Спешна помощ са получили първите сигнали за извършеното посегателство, каквото обаче не е сторено;

- не е налице основание за стесняване на изследването на ВТЕ във времевия интервал, определен с постановлението, а именно 15.15.00 часа – 15.17.00 часа;

- видеокасетата обозначена с числото 30 съдържа записи от 9 броя камери, но до този момент не е изяснено експертно какъв е обхватът на всяка една от тези камери (като разстояние и посока);

- от снимковия материал, приложен и към двете ВТЕ е видно, че камери 7 и 8 са били насочени към ул."С." (един от възможните подстъпи към ресторант „С." – мястото на извършване на престъплението), като едната от тях е била очевидно насочена в посока кръстовището на ул."С." с ул."Х.и.", а другата – в посока кръстовището на ул."С." с ул."К."; липсват данни обаче за обхвата на същите камери като разстояние;

- на същото място е видно (снимката с червените стрелки), от камера № 7, че тази камера е ситуирана на известно разстояние от мястото на което се намира бизнесградата и от кръстовището на ул."К." с ул."С.". С нея автомобил А е заснет в 15.15.40 часа как навлиза в завоя в посока към ресторант „С.", и в 15.16.41 часа как излиза от завоя с посока към

кръстовището на ул."С." с ул."Х.и."...или разликата във времето от 1 минута и 01 секунда е достатъчна за достигане до ресторанта, спиране, слизане, стрелба, връщане, качване и оттегляне;

- в цитирания по-горе протокол за доброволно предаване изрично е отразено, че камера под № 9 заснима ул."К.", като не става ясно в коя посока;

- безспорно е, че извършителите на инкриминираното престъпление са ползвали лек автомобил, от който са слезли пред ресторанта и е необяснимо защо не са изследвани записи на камери насочени към ул."К." в посока към ресторанта или бул."О.к.", ако са налице такива, защото далеч по-важно е кой лек автомобил е спрял пред ресторанта, а не кой се е движил по един от подстъпите към него;

- на последно място, ул."М.б." се намира зад реката и не съставлява общ пътен участък с ул."К.", което налага изясняване на отразеното в протокола за ВТЕ – „...участък – ул."М.б." и ул."К...." - е ли техническа грешка или какво се има предвид;

От друга страна, показанията на св.Т. (част 3, л.238, СГС), макар и коментирани от решаващия съд, не могат да бъдат игнорирани в частта, в която изрично е заявена марката автомобил и неговия цвят, придвижвал се като първи, с висока скорост, от кръстовището на ул."Х.и." с ул."С." в посока на кръстовището на ул."С." с ул."К.", а по-късно върнал се по обратния път. По делото не са събрани данни, които да дискредитират показанията на този свидетел. В последните се съдържат достатъчно детайли, които е следвало да бъдат проверени – чрез справка в централния диспечерски пункт (ЦДП), чрез издирване на клиентите направили заявка за такси, най-малкото за установяване на времето в което св.Т. се е намирала на посоченото от нея място – пред сградата на Българския спортен тотализатор (БСТ) на ул."С.", а и за проверка достоверността на заявеното от нея. Изтеклият период от време по предположение zlepоставя резултатността на подобна проверка сега, но това не елиминира относителността на извода, която е неприсъща за наказателното производство. Нещо повече, с протокол за доброволно предаване от 30.07.2004 г. (т.1, л.81 от ДП), без посочен час, в сградата на БСТ ул."Х. и." № 28 Л.Д.С. е предал на следователя А. един брой компактдиск с опаковка с надпис на жълт лист, марка П., № 1 – 15.08.05 – 15.15.08; № 2 – 15.15.08 – 15.22.09; № 3 – 15.22.09 – 15.28.58; № 4 – 15.28.58 – 15.35.55 и № 5 – 15.38.55 – 15.42.54, като за предаденото е пояснено – на този компактдиск П. има записани файлове от охранителната система на комплекса от днешна дата 30.07.2004 г. за посочените на жълтия лист интервали от време. Обобщено за времето от 15.08.05 часа до 15.42.54 часа. ВКС не установи в материалите по делото да се съдържат данни така предаденият диск да е бил изследван въобще.

Във връзка с изложеното от значение са и показанията на св.М.Я. (л.57–СГС), която е пояснила, че сградата на БСТ се намира на улицата перпендикулярна на ул."Х.и.", но се води на последната. Перпендикулярната на ул."Х.и." улица, свързано с наблюденията на този свидетел очевидно е

ул."С.", движението по която е от значение за изясняване на вида (марка, модел, цвят и пр.) на автомобилите придвижили се по нея в интервала от 15.00 часа до 15.30 часа, и за проверка на показанията на св.Т..

При изложеното дотук и предвид идентификацията на автомобил А само по общи признаци, при липсата на доказателства за частни такива, свързано и с данните за противозаконното му отнемане и периода през който собственикът е бил лишен от възможността да го ползува, изводът на САС, че намереният лек автомобил „Н. „П.” е използван при извършване на убийството, е повече от вероятен. Що се отнася до доводите на прокурора, свързани с намерената пластмасова бутилка с вместимост от 1,5 литра, съдържаща бензин и намереният изгорял лек автомобил, идентифициран по номер на рамата, като „С.” модел „Л.” трябва да се има предвид следното:

- при изложеното по-горе, тези обстоятелства нямат самостоятелно значение, каквото им се придава, за отговорността на подс.М. Преди това е следвало да се изясни дали въобще л.а. „Н.” „П.” е спирал пред ресторанта, от него слизали ли са физически лица, колко, с какъв външен вид и какви действия са предприели.

- отделно, тези два факта – намерената бутилка съдържа бензин и, че изгорелият лек автомобил е от посочената марка и модел, са установени безспорно. От друга страна, при оглед на местопроизшествие на 12.08.2004 г. (т.21, л.85 от ДП), дванадесет дни след намирането на опожарения автомобил, за който стана дума, е намерена и изета пластмасова туба с жълт цвят, без капачка. Изследванията за наличието на биологични и дактилоскопни следи са безрезултатни (протоколи 12/ДКТ-193 от 03.10.2012 г. и 12-309-ДНК от 05.10.2012 г. - л.л.120 и 123 по внохд № 731/12 г. на САС). Вътрешността на тубата обаче не е изследвана за установяване на съдържимо и неговия вид.

По сходен начин стоят нещата и с намерения на ул."Костенец" лек автомобил „Н.” „П.”. Безспорно е, че същият е бил запечатан на мястото на намирането и придвижен до НИКК за детайлен оглед, какъвто по-късно е направен. Запечатването на автомобила е пречка той да бъде придвижен до НИКК на собствен ход, а от показанията на св.Л.Л. (л.192 по внохд № 731/12 г. на САС) се установява, че на място в НИКК автомобилът е бил „запален” от следователите, но не е видял автомобила да се придвижва. При тези данни предположения за причините поради които същият автомобил е изоставен на мястото на намирането му, не могат да бъдат правени, щом най-малкото не е проверено налично ли е било гориво и в какъв размер, в неговия резервоар.

При казаното дотук, намерената изфабрикувана регистрационна табела, няма самостоятелно съществено значение за правилното решаване на делото, доколкото обстоятелството, че на нея е отразен ДК№, идентичен с този на лекия автомобил, собственост на З.А., ползван от св.Н.З. не налага като единствено възможен и поради това категоричен извод, че табелата е обозначавала тъкмо изгорелият лек автомобил. Още по-малко, при предположителните изводи на двете ВТЕ, може да се приеме положително, че

коментирания автомобил е един от заснетите на изследваната видеокасета, условно обозначен като Б, при забележките по-горе.

3. В протеста е заявено несъгласие с изразеното от САС съмнение в доказателствената стойност на гилзата от куршум, косъм от подметката на маратонка марка „А.” и марихуана, намерени и иззети с протокол от 10.08.2004 г. от дома на подсъдимия С.Г., в гр.П. (т.2,л.186 от ДП).

Съображенията на прокурора са следните: „по делото няма никакви данни, които да насочват към извод за пребиваване на различни хора в посоченото жилище и същите да са оставили вещи в него, както и евентуално манипулиране на предметите в жилището по време на претърсването от лица, присъствали на неговото провеждане. Съмненията на съда в горния смисъл не са обективно обусловени и не намират основание в конкретни факти по делото. Самият подсъдим Г., присъствал при провеждането на претърсването и изземването, не е оспорил факта на намирането на въпросните вещи, написал е в протокола собственоръчно, че обувките са негови, бил е притеснен и смутен при намирането на гилзата.”

Безспорни са резултатите от изследването на гилзата, косъма и веществото, иззети с посочения протокол. Гилзата е била стреляна със същото оръжие, с което са били изстреляни намерените на местопроизшествието 30 броя гилзи, за които е установено, че са изстреляни с оръжие „Д” – картечен пистолет кал.9, система „У.”; косъмът се характеризира с това, че е бил в условията на близък изстрел, а веществото е марихуана на стойност малко повече от 8 лева.

Некоректно е позоваването на саморъчно внесеното от подс.Г. в протокола за претърсване и изземване, за който иде реч. На съответното място в този протокол е вписано „ гилзата виждам за първи път. СИМ картите са мои, обувките също са мои, черното устройство е мое, тревата е на булдога”.

ВКС не може да изрази критично отношение към въззивния съд за това, че анализирайки събраните по делото доказателства е приел, че иззетите маратонки „А.” са притежание на св.К.П. Към изложените от съда съображения, може да се добави, че със същият протокол са иззети няколко чифта обувки и два чифта маратонки и заявеното от подсъдимия очевидно касае само първите.

Известно е, че косъмът, на който е поставен акцент, е загубен още в хода на досъдебното производство. Тук е мястото да се спомене, че не такава е съдбата на друг косъм, който също е идентифициран като такъв бил в условията на близък изстрел – косъмът, иззет от стелката на багажника на л.а. „Н.” „П.”, намерен на ул.”К.” (протокол за оглед на местопроизшествие т.1,л.22; съдебномедицинска експертиза на вещественно доказателство – СМЕВД, т.2,л.2; СМЕВД т.2,л.8 и т.3, л.141, всичките от ДП). При проведените последователни изследвания на този косъм, за който най-напред е изяснено, че е бил в условията на близък изстрел, е установено, че той не произхожда от

пострадалите лица. Подобно последователно изследване на косъма, намерен на подметката на една от маратонките „А.” обаче не е направено, а и вече не може да бъде направено по посочената по-горе обективна причина, каквато е неговата загуба.

Що се отнася до гилзата – от доказателствата по делото е установено, че при извършване на процесуално следствените действия – оглед на местопроизшествието в ресторант „С.” и претърсване и изземване в дома на подс.Г. в гр.П. са присъствали лица, чийто имена не се съдържат в протоколите, в които са отразени резултатите от извършените действия, а и не могат да бъдат установени.

Нещо повече, от показанията на св.П. – поемно лице при огледа на местопроизшествието на 30.07.2004 г., в ресторанта, произтичат данни, които макар и да не налагат извод за процесуална негодност на този протокол, достатъчно ясно очертават обстоятелствата при които е извършен огледа. При извършване на това първоначално следствено действие, не е проявен професионализъм, който да гарантира по несъмнен начин получения резултат – л.219 СГС.

На следващо място, няма как да се игнорира следното: вече бе взето отношение, макар и по друг повод, по това, че посоченият като ползвател на мобилен телефон...622, не е подсъдимият С.Г.. Този факт обаче става известен едва в хода на съдебното разглеждане на делото. Към 07.08.2004 г. (време на провеждане на контролирания разговор), за органите на досъдебното производство ползвател на посочения телефон е именно подс.Г. Това ѝ обяснява постановлението от 09.08.2004 г., с което е възложено да се извърши обиск, претърсване и изземване в с.С.В., ул..., ползван от С.Г. (т.2, л.160 от ДП), макар заявеното в докладна записка на НСБОП (т.2, л.164). Претърсването в дома на подсъдимия в гр.П., на който е адресно регистриран, е извършено едва на 10.08.2004 г. късният следобяд. Няма логично обяснение за непоследователността на извършените претърсвания.

При казаното дотук САС не е имал доказателствена основа за да направи извод, такъв какъвто се претендира от прокурора спрямо подс.С.Г. по обвинението по чл.116 НК.

Макар и ВКС да има резерви към становището на въззивната инстанция, финалния извод за оправдаването на същия подсъдимия по обвинението по чл.354а НК е верен, а и в самия протест конкретни възражения срещу този резултат не присъстват. Отделен е въпросът, че количеството, стойността и останалите обективни обстоятелства по делото, биха могли да обусловят извод за оправдаване, макар и на друго основание – чл.9, ал.2 НК.

4. Данни в подкрепа на което и да било от претендираните от прокурора основания по чл.348, ал.1 НПК, свързано с искането за осъждане на подс. Т.Д. за престъпление по чл.339, ал.1 НК (в пределите, очертани по-горе), не са изложени въобще в протеста. В тази част протестът е несъответен на

изискванията на чл.351, ал.1 НПК. Липсата на доводи препятства не само осъществяването на касационния контрол, който поначало не е служебен, но и изпълнението на задълженията на ВКС, произтичащи от чл.354, ал.4, във връзка с чл.339, ал.1 и 2 НПК.

IV. По жалбата на адв.Р., пълномощник на частните обвинители и граждански ищци Р.Н., Г.Н., П.У., В.У., Л.К., Й.К., Е.С. и А.А. и на частните обвинители Р.Б., М.М. и Д.Я.:

Възражението, че въззивният съд не е изпълнил указанията на ВКС, дадени с решение по кд.№ 395/13 г. по приложението на чл.146, ал.3 НПК е неоснователно. При изложеното в т.II, същото възражение няма как да получи друг, различен отговор.

Декларативно заявеното, че изводът на САС, свързан с мотива за извършване на престъплението е незаконосъобразен, както и че „в мотивите неоснователно се съдържат и редица предположения, които ползват защитата”, по своето естество не са данни в подкрепа на което и да било от ангажираните касационни основания и поради това не могат да получат отговор, съответен на изискванията на чл.354, ал.4 НПК.

V. По жалбата на адв.К., повереник на А.В., майка и законен представител на малолетната М.М. – частен обвинител и граждански ищец:

Единственото възражение, изпълващо изискванията на чл.351, ал.1 НПК, в подкрепа на релевирано касационно основание – по чл.348, ал.1, т.2 НПК, е свързано с процедурата по чл.146, ал.3 НПК. На плоскостта на изразеното от ВКС в т.т.II и IV, и тук не може да се даде отговор, различен от вече направения.

При всичко казано дотук Върховният касационен съд намира, че протестът е основателен, макар и не по всичко изложено в него, само в частта по отношение на подс.А.М. В останалата част той е неоснователен. Принципно е разбирането, че поначало съучастническата дейност изисква единен наказателен процес. Конкретният случай е нетипичен (вече двама от съучастниците са били оправдани). Претендираната от прокурора доказателствена обезпеченост за съучастията на подс.С.Г. в престъплението по чл.116 НК е повече от недостатъчна. Данните по делото не очертават да е налице възможност за попълване на същата доказателствена съвкупност. Прямо обвиненията по чл.354а НК и чл.339 НК вече бяха изложени съображения.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал.1, т.4, във връзка с ал.3, т.2 и чл.355, ал.1, т.т.1 и 3 НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на частните обвинители и граждански ищци Й.М.Б. и М.М.Б., подадена от повереника им адв.Р.

ОТМЕНЯ решение № 18 от 09.04.2014 г., постановено по внохд № 63/13 г. на Апелативния съд-гр.София в частта, с която е потвърдена присъдата на Софийския градски съд по нохд № С-1/06 г. по отношение на подсъдимия А. Е.М. и В ТАЗИ ЧАСТ връща делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд от стадия на съдебното заседание.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

